

Súd: Najvyšší súd SR
Spisová značka: 2Tdo/28/2020
Identifikačné číslo spisu: 1417010163
Dátum vydania rozhodnutia: 26.08.2020
Meno a priezvisko: JUDr. Dana Wänkeová
Funkcia: sudca
ECLI: ECLI:SK:NSSR:2020:1417010163.1

UZNESENIE

Najvyšší súd Slovenskej republiky v senáte zloženom z jeho predsedníčky JUDr. Dany Wänkeovej a sudcov JUDr. Petra Paludu a JUDr. Martina Piovartsyho v trestnej veci proti obvinenému Z. H. pre prečin podvodu podľa § 221 ods. 1, ods. 2 Trestného zákona, ktorý spáchal formou spolupáchateľstva podľa § 20 Trestného zákona, na neverejnom zasadnutí konanom 26. augusta 2020 v Bratislave o dovolaní obvineného Z. H. proti rozsudku Krajského súdu v Bratislave z 26. septembra 2019, sp. zn. 4To/13/2019, takto

rozhodol:

Podľa § 382 písm. c) Trestného poriadku dovolanie obvineného Z. H. o d m i e t a.

Odôvodnenie

Okresný súd Bratislava IV (ďalej len „okresný súd“) rozsudkom z 27. novembra 2018, sp. zn. 3T/63/2017, uznal obvineného Z. H. vinným z prečinu podvodu podľa § 221 ods. 1, ods. 2 Trestného zákona, ktorý spáchal formou spolupáchateľstva podľa § 20 Trestného zákona, na tom skutkovom základe, že

obvinený Z. H. a ďalšia trestne zodpovedná osoba v presne nezistenom čase roku 2004 prisľúbili poškodenému P. F., nar. XX. G. XXXX, že mu pomôžu s realizáciou predaja bytu poškodeného a následne poškodenému uviedli, že plateniu dane za predaj bytu sa môže vyhnúť tým spôsobom, že uzatvorí fiktívnu darovaciu zmluvu, avšak cena bytu mu bude vyplatená a následne obvinený a ďalšia trestne zodpovedná osoba vybavili, že poškodený 19. mája 2004 uzatvoril vo forme notárskej zápisnice darovaciu zmluvu, ktorou daroval dcére trestne zodpovednej osobe S. R. a dcére obvineného J. H. byt č. XX nachádzajúci sa na ôsmom poschodí bytového domu súpisné č. XXXX na D. ulici XX, XX, XX vo vchode č. XX v U., postaveného na parc. č. XXXX, XXXX a XXXX, ako aj spoluvlastnícky podiel na spoločných častiach domu, spoločných zariadeniach domu a na pozemkoch parc. č. XXXX, XXXX a XXXX mylne sa domnievajúc, že mu bude obvineným a ďalšou trestne zodpovednou osobou vyplatená kúpna cena bytu, následný vklad vlastníckeho práva na základe vyššie uvedenej darovacej zmluvy v prospech S. R. a J. H. povolila Správa katastra pre hlavné mesto Slovenskej republiky Bratislavu, pracovisko Bratislava IV, na Gallayovej ulici č. 11 v Bratislave 21. mája 2004, obvinený a

trestne zodpovedná osoba však už pred uzatvorením darovacej zmluvy vedeli, že poškodenému nebude poskytnuté protiplnenie zodpovedajúce kúpnej cene bytu a poškodenému a po smrti poškodeného 27. mája 2004 ani jeho dedičom nebola zaplatená kúpna cena bytu a ani žiadne protiplnenie zodpovedajúce hodnote bytu, následne na základe kúpnej zmluvy uzatvorenej dňa 18. júna 2004 S. R. a J. H. predali vyššie uvedený byt a spoluvlastnícky podiel na spoločných častiach domu, spoločných zariadeniach domu a na pozemkoch ďalšej osobe, pričom predaj bytu zabezpečoval taktiež obvinený Z. H. a vklad vlastníckeho práva na základe tejto zmluvy bol povolený 21. júna 2004, čím obvinený s ďalšou trestne zodpovednou osobou spôsobil poškodenému P. F. celkovú škodu 710.000 Sk (23.567,68 eur).

Za to mu okresný súd uložil podľa § 221 ods. 2 Trestného zákona s použitím § 38 ods. 2 Trestného zákona trest odňatia slobody vo výmere dva roky, ktorého výkon podľa § 49 ods. 1 písm. a) Trestného zákona a § 50 ods. 1 Trestného zákona podmienene odložil na skúšobnú dobu dva roky. Okresný súd podľa § 287 ods. 1 Trestného poriadku zaviazal obvineného k náhrade škody poškodenému J. F., Q.. XX. H. XXXX, bytom S. J. - K., W. XXX/XX vo výške 23.567,68 eura. Zároveň podľa § 288 ods. 2 Trestného poriadku odkázal poškodeného so zvyškom nároku na náhradu škody na civilný proces.

Obvinený napadol uvedený rozsudok okresného súdu odvolaním, ktoré Krajský súd v Bratislave (ďalej len „krajský súd“) rozsudkom z 26. septembra 2019, sp. zn. 4To/13/2019, podľa § 321 ods. 1 písm. d), ods. 3 Trestného poriadku zrušil napadnutý rozsudok vo výroku o treste. Na základe § 322 ods. 3 Trestného poriadku upustil od uloženia súhrnného trestu vzhľadom na rozsudok Okresného súdu Bratislava II z 30. januára 2018, sp. zn. 5T/104/2016, v spojení s uznesením Krajského súdu v Bratislave z 26. septembra 2019, sp. zn. 4To/53/2018.

Proti rozsudku krajského súdu, ktoré bolo obvinenému doručené 26. novembra 2019 a jeho obhajkyňi 29. novembra 2019, podal obvinený prostredníctvom zvolenej obhajkyne JUDr. Libuše Dočkalovej 30. decembra 2019 dovolanie a to z dôvodov uvedených v § 371 ods. 1 písm. c), písm. e), písm. g), písm. i) a písm. k) Trestného poriadku.

V odôvodnení tohto mimoriadneho opravného prostriedku obvinený, po zrekapitulovaní predchádzajúceho konania a rozhodnutí počas neho vydaných, uviedol, že rozhodnutie krajského súdu aj súdu prvého stupňa vykazuje všetky znaky arbitrárnosti. Podľa obvineného v rozhodnutí krajského súdu sa nenachádzajú preskúmateľné dôvody, na základe ktorých by bolo možné vyčerpávajúco a rozumne vysvetliť, prečo neakceptoval jeho odvolacie námietky. Rovnako uviedol, že v napadnutom rozhodnutí nie je vyslovený žiaden relevantný právny názor, ktorý by dával odpovede na námietky smerujúce najmä proti nenaplneniu tak subjektívnej ako aj objektívnej stránky, a to v zmysle podmienok stanovených v občianskom práve, v otázke vzniku škody, jej uplatnenia, jej výšky, ako aj príčinnej súvislosti medzi porušením zákonnej povinnosti a samotným vznikom škody. Dodal, že extrémny nesúlad právnych záverov s vykonaným dokazovaním, ale najmä nerešpektovanie kogentnej úpravy obsiahnutej v Občianskom zákonníku sa prejavuje najmä pri vyslovení úvahy krajského súdu v rozsudku vychádzajúcej z hypotézy, že P. F. nemal žiadny racionálny dôvod, aby nehnuteľnosť daroval. Aj z hľadiska základného ochorenia obvineného a jeho významu pre určenie trestnoprávnej zodpovednosti neboli zohľadnené základné princípy trestného konania. Ďalej uviedol, že z hľadiska významu práva na spravodlivé súdne konanie odvolací súd nevysvetlil osobitne tak význam dĺžky súdneho konania ako aj zdravotného stavu obvineného pre uznanie viny a neuloženie trestu. Bez akejkoľvek vecnej súvislosti ich formálne premietol do jedného výsledku, ktorý je podľa obvineného nezrozumiteľný a nepresvedčivý. Vôbec nevysvetlil, v čom spočíva úľava pre obvineného, keď práve naopak prvým rozhodnutím v poradí vo veci sp. zn. 4To/53/2018 mu aj bez uloženia trestu fakticky odsúhlasil trest prísnejší (z hľadiska jeho dĺžky v spojení s náhradou škody v plnom rozsahu).

Obvinený ďalej uviedol, že krajský súd napriek nezrozumiteľnosti skutkovej vety rozsudku prvého stupňa potvrdil, v dôsledku čoho je podľa neho napadnuté rozhodnutie nepreskúmateľné. Pokračujúc, že potvrdením rozsudku si neosvojil názor súdu prvého stupňa, ale osvojil si názor krajského súdu ako odvolacieho súdu v trestnej veci obvineného L.I. R. (uznesenie Krajského súdu v Bratislave z 22. novembra 2017, sp. zn. 1To/89/2017), ktorý prevzal okresný súd, o čom sa výslovne zmieňuje na str.

1503. Podľa obvineného sú oba rozsudky nezákonné, pretože súd prvého stupňa nebol viazaný právnym názorom krajského súdu vysloveného v inej veci, a pravdepodobne sa s týmto názorom vnútorne nestotožnil a rezignoval na vlastné závery. Dodal, že nenáležitú sú preto konštatovania odvolacieho súdu na str. 10 napadnutého rozsudku v druhom odseku. Ide podľa obvineného o tak závažné porušenie všetkých princípov kladených na spravodlivé súdne konanie, že už aj bez ďalšieho formulovania dovolacích námietok je daný dôvod na zrušenie oboch rozsudkov.

Zásadné porušenie práva na obhajobu sa podľa obvineného prejavuje v neprimeranej dĺžke trestného konania (15 rokov). Uviedol, že v zmysle judikatúry Európskeho súdu pre ľudské práva, ktorá pripúšťa, aby porušenie práva na primeranú dĺžku konania bolo kompenzované zastavením trestného stíhania (oslobodením spod obžaloby) alebo zmiernením trestu (Eckle proti SRN z 15. júla 1982, č. 8130/78; Beck proti Nórsku z 26. júna 2001, č. 26390/95; Dimitrov a Hamanov proti Bulharsku z 10. mája 2011, č. 48059/06, § 128-129) je podľa obvineného zrejme, že rozhodnutie odvolacieho súdu na ňu nereflektuje. Len čisto formálne na str. 15 druhý odsek napadnutého rozsudku konštatuje, že skutok sa stal ešte pred 15-timi rokmi (2004), a s prihliadnutím na osobu obvineného a jeho zdravotný stav a odsúdenie skorším rozsudkom pre totožný skutok posúdený prísnejšie vyslovil názor, že možno upustiť od uloženia súhrnného trestu. Ďalej namieta postup orgánov činných v trestnom konaní a zabezpečovanie písomností z iných konaní dávno skončených a s vecou nesúvisiacou (výsluch navrhnutého svedka obhajoby JUDr. P. W., čo odsúhlasila aj prokuratúra 27. decembra 2012).

K ďalšiemu porušeniu práva na spravodlivý proces podľa obvineného došlo zmenou skutkovej vety v obžalobe sp. zn. 1Pv 76/15/1104-35 z 30. júna 2017, nakoľko dokazovanie v predsúdnom konaní nebolo týmto smerom zamerané, a teda obvinený pri obhajobe vychádzal len z toho, čo bolo uvedené v uznesení o vznesení obvinenia. Ďalej uviedol, že rozsudkom súdu prvého stupňa došlo k porušeniu ústavnej zásady, že nikto nesmie byť odňatý svojmu zákonnému sudcovi (čl. 48 ods. 1 Ústavy Slovenskej republiky). Je teda podľa obvineného nepochybné, že takéto rozhodnutie, ktorým súd prvého stupňa rezignoval na vlastné závery, nespĺňa zákonné kritéria nestrannosti a nezávislosti súdu. Rovnako uviedol, že rozsudok odvolacieho súdu neobsahuje riadne odôvodnenie, že sa nevysporiadal s jeho odvolacími námietkami. Predmetný prístup je podľa obvineného vyslovene formalistický, a teda z právneho hľadiska ústavne nekonformný, odporuje zásade materiálnej spravodlivosti.

Ďalším porušením práva na obhajobu bolo podľa obvineného nevyhovenie návrhu obhajoby na vykonanie kontrolného znaleckého dokazovania za účelom overenia záverov predchádzajúceho doplniaceho posudku, ktorý bol dôvodom na pokračovanie v trestnom stíhaní. V tejto súvislosti uviedol, že jeho zdravotný stav je významnou okolnosťou pre posúdenie jeho trestnoprávnej zodpovednosti. Poukázal na znalecký posudok z 29. júla 2013, podľa ktorého prítomné reziduálne príznaky psychickej poruchy - schizoafektívnej poruchy - a postprocesuálna porucha osobnosti bránia obvinenému chápať zmysel trestného konania a jednotlivých úkonov v takomto konaní a bránia mu v aktívnej účasti v tomto konaní. Závery znaleckého posudku č. 58/2018 z 25. októbra 2016 žiadnym spôsobom nekopírujú závery predchádzajúceho posudku, ale sa významne od nich odchyľuje bez zrozumiteľného vysvetlenia (obvinený disponuje dostatočným potenciálom, ktorý mu umožňuje chápať zmysel trestného konania). V danom prípade mal podľa obvineného odvolací súd v plnom význame zásady in dubio pro reo ho spod obžaloby oslobodiť. Dodal, že odvolací súd zistenia súdnoznaleckého dokazovania nevyhodnotil z hľadiska § 215 ods. 1 písm. a) Trestného zákona, iba konštatuje, že dôvodom na opakovanie znaleckého dokazovania nie je sama skutočnosť, že obvinený bol aj v roku 2018 hospitalizovaný na psychiatrickej klinike. Na doplnenie obvinený uviedol, že odvolací súd sa nezmieňuje aj o znaleckom posudku z 8. augusta 2010 od prof. MUDr. T. Q., CSc. a doc. MUDr. P. X., CSc. Pre posúdenie trestnej zodpovednosti má význam zhoda všetkých súdnych znalcov v diagnóze, ktorou obvinený trpí. Z uvedeného dôvodu sa podľa neho nedá bez akýchkoľvek pochybností ustáliť, v akej fáze ochorenia sa obvinený v čase skutku nachádzal. Bez hľadania odpovede na otázku, v akom stave sa obvinený nachádzal v čase spáchania skutku nie je možné ustáliť jeho trestnoprávnu zodpovednosť za predpokladu, že sú splnené aj ostatné podmienky.

V ďalšej časti obvinený namietal dovolací dôvod podľa § 371 ods. 1 písm. e) Trestného poriadku, že vo

veci rozhodol senát, ktorý mal byť vylúčený z procesu rozhodovania. Kontakt zákonného sudcu, ktorý rozhodoval na prvom stupni (JUDr. Vladimírovi Buchvaldovi, Okresný súd Bratislava II, sp. zn. 5T/104/2016) so senátom odvolacieho súdu (predseda senátu JUDr. Tibor Kubík) podľa obvineného vyvoláva zásadne pochybnosti o nestrannosti súdu v oboch prejedávaných veciach (sp. zn. 4To/53/2018 a sp. zn. 4To/13/2019). Dodal, že tieto pochybnosti s poukazom na odvolacie a dovolacie námietky neboli odstránené a pretrvávajú. V tejto súvislosti obvinený uviedol, že prítomnosť JUDr. Buchvalda v senáte v pojednávacej miestnosti po vyvolaní veci zostáva aj tak diskutabilná. Obvinený trvá na tom, že všetky okolnosti premietnuté do námietky zaujatosti vo veci sp. zn. 4To/53/2018 vyvolávajú pochybnosti o nestrannosti súdu aj v tomto konaní, a preto trvá na námietke zaujatosti voči celému senátu odvolacieho súdu. Poukázal aj na to, že pochybnosti o nestrannosti odvolacieho súdu vníma aj v hodnotení rozhodovacej činnosti súdu prvého stupňa konštatovaním odvolacieho súdu na str. 10 napadnutého rozsudku v druhom odseku. Nerešpektovaním základných princípov trestného konania podľa obvineného dochádza k porušeniu práva na spravodlivé súdne konanie (čl. 6 Dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd) nakoľko v danom prípade sa neprihliadalo na právo obvineného, aby o jeho veci rozhodol súd v zložení zo sudcov a prísediacich, o ktorých nie sú žiadne pochybnosti o ich zaujatosti.

Dovolací dôvod podľa § 371 ods. 1 písm. g) Trestného poriadku je podľa obvineného naplnený tým, že rozhodnutie odvolacieho súdu, aj súdu prvého stupňa, je postavené na výpovediach svedkyne M., v ktorých existujú nezrovnalosti. Na základe jej výpovede pred súdom nie je možné ani dospieť k záveru o spáchaní skutku, ktorý vykazuje znaky trestného činu, keďže nedisponuje žiadnymi relevantnými informáciami, pretože sa do vecí poškodeného nestarala. Naproti tomu, čo uvádzala v tomto konaní vo veci obvineného L. R. sa svedkyňa sama usvedčila z toho, že to bola práve ona, ktorá nastolila tému platenia daní. Ďalej uviedol, že ostatní svedkovia (bratia F.) sami nedisponovali žiadnymi relevantnými informáciami, neboli prítomní žiadnych stretnutí, z ktorých by si mohli vytvoriť vlastný názor, a teda nemajú žiadne autentické zážitky, len sprostredkované informácie od svedkyne. Obvinený poukázal na výpoveď svedka J. F. na hlavnom pojednávaní 27. novembra 2018, výpoveď z 20. júla 2011 v konaní sp. zn. 3T/74/2016, výsluch 13. decembra 2004 a bratia F. sa v civilnom súdnom konaní nikdy nedomáhali vyslovenia neplatnosti darovacej zmluvy, ktorá je platná a účinná so všetkými právnymi dôsledkami.

V ďalšej časti obvinený k naplneniu dovolacieho dôvodu podľa § 371 ods. 1 písm. i) Trestného poriadku uviedol, že skutok bol v napadnutom rozhodnutí kvalifikovaný ako trestný čin, napriek tomu, že nešlo o žiadny trestný čin. Konajúce súdy podľa neho pochybili, keď záver o vine obvineného založili na všeobecne podanej obžalobe, pričom toto pochybenie je zásadné. Ďalej uviedol, že ak by mala byť naplnená skutková podstata trestného činu podvodu, muselo by byť nad všetky pochybnosti preukázané, že nešlo o právny úkon darovania, ale o kúpnu zmluvu a že darca konal v omyle. V tomto smere nebol produkovaný ani jeden dôkaz a z výpovede svedkyne M. vyplýva len predstava, ako by to pravdepodobne riešila ona sama. Odvolací súd preto podľa obvineného nemohol vzhľadom na údajnom príslube obvineného podvodné konanie. Dodal, že sám seba neobohatil a žiadne vyplatenie kúpnej ceny, ktorej výška nebola vôbec ustálená, poškodenému nesľuboval, pretože k darovanému bytu nenadobudol žiaden právny vzťah, nebol účastníkom darovacej zmluvy, a teda nemal dôvod sľubovať nič, čo bolo od samého začiatku nereálne. Obvinený odkázal na nález Ústavného súdu Slovenskej republiky z 19. januára 2016, sp. zn. III. ÚS 509/2015, a uviedol, že došlo dva krát k zmene skutkovej vety, čo podľa neho znamená, že prokuratúra až do podania obžaloby nebola schopná ustáliť skutkovú vetu ani poškodený subjekt. Formulácia skutkovej vety je podľa obvineného nedostatočná, nakoľko jej chýba parameter vecnej súvislosti, odkazuje na iné jeho správanie spočívajúce v údajných prísluboch, ktoré mu však nevytýka, že týmto konaním uviedol poškodeného do omylu. Dodal, že dokonca v skutkovej vete nie je označený subjekt, ktorý by mal byť povinný vyplatiť údajnú kúpnu cenu. Zo skutkovej vety nie je podľa obvineného možné preukázať trestnoprávne relevantné konanie, konkrétnu okolnosť, ktorá viedla poškodeného k uzavretiu darovacej zmluvy, a tak vyhodnotiť príčinnú súvislosť medzi konaním a následkom. Všetci svedkovia sa o prevode nehnuteľnosti darovaním dozvedeli až po smrti poškodeného, čo je zrejme aj z prvotného trestného oznámenia a uznesenia o začatí trestného stíhania z 15. júla 2004, ako aj z výpovedí svedkov. Pokračoval, že skutková veta obsahuje aj nadbytočné formulácie, vopred

založené na dôkazoch, ktoré mali byť predmetom dokazovania a vyhodnocovania pred súdom. Ide podľa neho o konštatovania, ktoré do skutkovej vety vôbec nepatria. Z hľadiska vyššie uvedeného vôbec nie je podľa obvineného zrejmé, čo sa v skutkovej vete rozsudku obvinenému kladie za vinu, čoho sa dopustil, a akým nezákonným spôsobom seba obohatil a v akej výške (keďže boli dvaja obvinení).

Rovnako obvinený uviedol, že v oboch rozsudkoch chýba akékoľvek odôvodnenie, v ktorom by súdy vysvetlili, z akého dôvodu zaviazali obvineného na náhradu škody v plnej výške stanovenej znaleckým posudkom, keď trestné konanie sa viedlo voči dvom obvineným a z akého dôvodu sa má táto škoda nahradiť subjektu, ktorý v skutkovej vete nie je označený ako poškodený. Ide podľa obvineného o vadu, ktorá má za následok nepreskúmateľnosť napadnutého rozsudku. V súvislosti s povinnosťou súdu dostatočne odôvodniť svoje rozhodnutie vyplývajúce aj zo základného práva na súdnu ochranu zaručeného v čl. 46 ods. 1 Ústavy Slovenskej republiky odkázal na nález Ústavného súdu z 19. júna 2008, I. ÚS 243/2007, ako aj na § 168 ods. 1 Trestného poriadku a dodal, že ani jeden rozsudok neobsahuje logické úvahy, z ktorých by bolo možné vyvodiť nezákonný spôsob konania obvineného. Ďalej uviedol, že za splnenia základnej podmienky, že trestným činom obvineného bola spôsobená škoda, J. F. by mohol byť iba právnym nástupcom poškodeného v zmysle § 48 ods. 4 Trestného poriadku. Konštatovanie, že tento poškodený si uplatnil nárok riadne a včas, je podľa obvineného nenáležité, keďže si uplatnil nárok vo vyššej výške oproti výške zistenej škody podľa znaleckého posudku a bez akýchkoľvek konkretizácie. Pokračoval, že súdy neskúmali majetkové pomery obvineného, ktoré sú dôležitým kritériom pri rozhodovaní o výške náhrady škody, a dodal, že je nemajetný a teda možnosť nahradiť súdom určenú škodu je nereálna.

Fakt, že obaja obvinení boli individuálnymi rozhodnutiami súdov zaviazaní na náhradu škody v rovnakej výške je v rozpore s objektívnymi skutkovými okolnosťami zistenými v priebehu trestného konania. V princípe ide podľa obvineného o rozpor so zásadou ne ultra petita partium, na základe ktorej trestný súd nemôže poškodenému priznať vyššiu sumu náhrady škody než poškodený sám pri uplatňovaní nároku uviedol, ako aj v rozpore so zásadou proporcionality, keď výška priznanej náhrady musí byť primeraná spôsobenej škode. Dodal, že v dôsledku duplicitne priznaného nároku môže dôjsť u poškodeného k bezdôvodnému obohateniu.

Paušalizovanie výpovedí všetkých svedkov ako svedkov obžaloby je podľa obvineného nenáležité a neobjektívne z dôvodu, že svedkovia R.X., A., G., MUDr. F., MUDr. F., JUDr. Tkáčová, JUDr. Č. (aj X. prehlásením) nevypovedali v prospech obžaloby, ale v prospech obhajoby. Obvinený zopakoval, že ani jeden zo svedkov nevypovedal tak, ako je uvedené v skutkovej vete, nie sú to podľa neho očiti svedkovia s autentickými zážitkami. Teda v konaní nebol produkovaný žiadny dôkaz a skutkové a právne závery oboch súdov nie sú správne. Podstatnou okolnosťou, ku ktorej podľa obvineného ani jeden súd neprihliadal, je fakt, že so 100% istotou sa nedá zistiť, či poškodený naozaj uvažoval tak, ako je uvedené v skutkovej vete.

Dovolací dôvod podľa § 371 ods. 1 písm. k) Trestného poriadku je podľa obvineného odkazujúc na § 199 Trestného poriadku naplnený tým, že trestné stíhanie sa začalo pre úplne iný skutok, než pre aký po uplynutí štyroch rokov došlo k vznieseniu obvinenia, o ktorom sa viedlo vyšetrovanie až do podania obžaloby, v ktorej sa popisuje iný skutok. Obvinený opätovne poukázal na závery znaleckého dokazovania, podľa ktorých v čase spáchania skutku z psychiatrického hľadiska nie je zodpovedný s poukazom na § 23 Trestného zákona.

Z týchto dôvodov obvinený navrhol, aby Najvyšší súd Slovenskej republiky preskúmal zákonnosť a odôvodnenosť výrokov napadnutého rozhodnutia, ako aj správnosť postupu, ktorý jeho vydaniu v súdnom a predsúdnom konaní predchádzal, a aby zrušil rozsudky okresného a krajského súdu a vec vrátil na okresný súd na ďalšie konanie. V prípade vrátenia veci na krajský súd navrhol, aby Najvyšší súd Slovenskej republiky súčasne nariadil prerokovanie a rozhodnutie veci v inom zložení senátu.

Prokurátor príslušnej okresnej prokuratúry v písomnom vyjadrení k dovolaniu obvineného k dovolaciemu dôvodu uvedenému v § 371 ods. 1 písm. c) Trestného poriadku uviedol, že obvinený

neuviedol žiadne skutočnosti, pre ktoré by bolo možné konštatovať, že bolo zásadným spôsobom porušené právo obvineného na obhajobu. Podľa prokurátora dĺžka trvania trestného konania v predmetnej veci nezakladá zásadné porušenie práva obvineného na obhajobu. Obvinený a jeho obhajkyňa boli riadne upovedomení o neakceptovaní ich návrhov na doplnenie vyšetrovania a teda ani v tejto súvislosti nemožno podľa prokurátora konštatovať porušenie práva obvineného na obhajobu. Totožnosť skutku uvedeného v uznesení o vznesení obvinenia a podanej obžalobe je podľa prokurátora zachovaná tak konaním, ako aj následkom. Ďalej uviedol, že rozsudok okresného súdu v spojení s rozsudkom odvolacieho súdu obsahuje všetky Trestným poriadkom stanovené náležitosti, vrátane hodnotenia dôkazov, ustálenie skutkových zistení, právnych úvah a stanoviska k obhajobe obvineného. Dokazovanie týkajúce sa psychického stavu obvineného bolo podľa prokurátora vykonané v miere postačujúcej pre rozhodnutie súdu o vine obvineného a posúdenie nedôvodnosti prerušenia trestného stíhania vedeného proti obvinenému.

K dovolaciemu dôvodu uvedenému v § 371 ods. 1 písm. e) Trestného poriadku má prokurátor za to, že v odvolaní konštatované skutočnosti nezakladajú dôvody pre ustálenie záveru, že vo veci rozhodol sudca, ktorý mal byť vylúčený z vykonávania úkonov trestného konania. Pokiaľ ide o obvineným tvrdené naplnenie dovolacieho dôvodu uvedeného v § 371 ods. 1 písm. g) Trestného poriadku, tento dovolací dôvod nie je podľa prokurátora tiež naplnený, pričom dovolateľ v podstate napáda hodnotenie dôkazov súdom. V súvislosti s dovolacím dôvodom uvedeným v § 371 ods. 1 písm. i) Trestného poriadku prokurátor uviedol, že skutok, ktorý je ustálený v skutkovej vete a tak, ako je popísaný v skutkovej vete odsudzujúceho rozsudku napĺňa znaky skutkovej podstaty trestného činu - prečinu podvodu podľa § 221 ods. 1, ods. 2 Trestného zákona spáchaného spolupáchatelstvom podľa § 20 Trestného zákona. Pokiaľ ide o totožnosť skutku medzi uznesením a o vznesení obvinenia a odsudzujúcim rozsudok prokurátor zopakoval, že táto je zachovaná totožnosťou konania a následku. Prokurátor uviedol, že pokiaľ ide o názor dovolateľa, podľa ktorého predmetný skutok nenapĺňa znaky trestného činu, aj v prípade ak by tento názor bol správny, nezakladal by dovolací dôvod uvedený v § 371 ods. 1 písm. k) Trestného poriadku. Vykonané dokazovanie, ktoré bolo uskutočnené v rozsahu postačujúcom pre rozhodnutie súdu o vine podľa prokurátora odôvodňuje záver, že obvinený bol v čase činu schopný ovládať svoje konanie a rozpoznať jeho protiprávnosť.

S poukazom na uvedené prokurátor navrhol, aby Najvyšší súd Slovenskej republiky podľa § 382 ods. 1 písm. c) odmietol dovolanie obvineného, nakoľko je zrejmé, že nie sú splnené dôvody dovolania podľa § 371 Trestného poriadku.

Obvinený v písomnom vyjadrení k vyjadreniu prokurátora z 27. marca 2020 uviedol, že vyjadrenie prokurátora vníma ako formálne, nakoľko vôbec nezaujal stanovisko k jeho podstatným dovolacím námietkam, reagoval len vo všeobecnej rovine. S obsahom jej vyjadrenia sa nestotožňuje a v plnom rozsahu sa pridržiava podaného dovolania. Dodal, že nesúhlasí s jeho návrhom, aby dovolací súd podľa § 382 ods. 1 písm. c) Trestného poriadku dovolanie obvineného odmietol, rovnako nesúhlasí s jeho názorom, že nie sú splnené dôvody dovolania podľa § 371 Trestného poriadku. V zmysle podaného dovolania obvinený uviedol, že trvá na tom, že rozsudok krajského súdu v spojení s rozsudkom okresného súdu bol porušený zákon v ustanovení § 322 ods. 3 Trestného poriadku, a v konaní, ktoré mu predchádzalo a čl. 6 Dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd v neprospech obvineného.

Opätovne poukázal na rozhodujúce skutočnosti, ktoré odôvodňujú zrušenie napadnutého rozsudku, že skutok popísaný v skutkovej vete rozsudku nevykazuje znaky žiadneho trestného činu; skutok, pre ktorý sa viedlo vyšetrovanie od roku 2008, bol zmenený v obžalobe z 30. mája 2017; obvinenie bolo vznesené až po štyroch rokoch od popísaného skutku (2004); obvinený nie je trestnoprávne zodpovedný pre závažné psychické ochorenie; trestné stíhanie obvineného malo byť na základe záverov znaleckého dokazovania odboru psychiatrie ihneď zastavené ešte v predsúdnom konaní; zákonný sudca prevzal do rozsudku právny názor odvolacieho súdu vyjadrený v trestnej veci L. R., od ktorého sa dištancoval; na odvolacom súde vo veci rozhodoval senát, ktorý mal byť vylúčený z rozhodovania veci; v prospech obžaloby nebol vykonaný žiadny dôkaz, ktorý by ho usvedčoval z kriminálneho konania; dĺžka trestného

konania odôvodňovala zastavenie trestného stíhania resp. jeho oslobodenie spod obžaloby; v konaní nebola rešpektovaná zásada in dubio pro reo ani princíp ultima ratio a, že žiadna škoda poškodenému nevznikla, výrok o náhrade škody v prospech jeho syna je nesprávny vzhľadom k duplicitnému výroku vo veci Ľ. R..

Obvinený navrhol pripojiť spis Okresného súdu Bratislava IV v trestnej veci Ľ. R. č. k. 3T/74/2016, ktorý bol na súde prvého stupňa dvakrát spod obžaloby oslobodený. Dodal, že pri jeho odsúdení zákonný sudca len rešpektoval právny názor odvolacieho súdu vyslovený v uznesení Krajského súdu v Bratislave z 30. mája 2018, sp. zn. 1To/41/2018, s ktorým sa nestotožnil (rozsudok z 26. júla 2018, sp. zn. 3T/74/2016, str. 1519 hore).

Najvyšší súd Slovenskej republiky (ďalej len „najvyšší súd“) ako súd dovolací (§ 377 Trestného poriadku) posúdil vec najskôr v zmysle § 382 Trestného poriadku a zistil, že dovolanie bolo podané proti prípustnému rozhodnutiu (§ 368 ods. 1, ods. 2 Trestného poriadku), oprávnenou osobou [§ 369 ods. 2 písm. b) Trestného poriadku], v zákonnej lehote a na príslušnom súde (§ 370 ods. 1, ods. 3 Trestného poriadku), a že spĺňa obligatórne obsahové náležitosti dovolania (§ 374 ods. 1 a ods. 2 Trestného poriadku). Okrem toho zistil, že bola splnená aj podmienka dovolania podľa § 372 ods. 1 Trestného poriadku, veta prvá, keďže obvinený pred podaním dovolania využil svoje právo podať riadny opravný prostriedok a o tomto bolo rozhodnuté.

Dovolací súd ale zároveň zistil, že obvineným uplatnené dôvody dovolania podľa § 371 ods. 1 písm. c), písm. e), písm. g), písm. i) a písm. k) Trestného poriadku nie sú v posudzovanej veci zjavne splnené a že dovolanie obvineného je potrebné odmietnuť na neverejnom zasadnutí.

Úvodom je potrebné uviesť, že dovolanie je mimoriadny opravný prostriedok proti právoplatným rozhodnutiam súdu, ktorým sa má zabezpečiť náprava procesných a hmotnoprávných chýb taxatívne uvedených v ustanovení § 371 ods. 1 písm. a) až n) Trestného poriadku. Dovolanie ako mimoriadny opravný prostriedok (s výnimkou dovolacieho dôvodu podľa § 371 ods. 3 Trestného poriadku) neslúži na revíziu skutkových zistení urobených súdmi prvého a druhého stupňa.

Podľa § 371 ods. 1 písm. c) Trestného poriadku dovolanie možno podať, ak zásadným spôsobom bolo porušené právo na obhajobu. Právo na obhajobu je jedným zo základných atribútov spravodlivého procesu zabezpečujúcich „rovnosť zbraní“ medzi obvineným na jednej strane a prokurátorom ako žalobcom v trestnom konaní, na strane druhej. Táto základná zásada trestného konania je v Trestnom poriadku upravená v ustanovení § 2 ods. 9 Trestného poriadku, vyplýva z čl. 50 ods. 3 Ústavy Slovenskej republiky a je garantovaná v ďalších významných právnych dokumentoch, akými sú Listina základných práv a slobôd a Dohovor o ochrane ľudských práv a základných slobôd. Podľa čl. 50 ods. 3 Ústavy Slovenskej republiky obvinený má právo, aby mu bol poskytnutý čas a možnosť na prípravu obhajoby, a aby sa mohol obhajovať sám alebo prostredníctvom obhajcu. Porušenie práva na obhajobu je podstatnou chybou konania. Dovolací dôvod podľa § 371 ods. 1 písm. c) Trestného poriadku je však koncipovaný oveľa užšie; nie je ním akékoľvek (resp. každé) porušenie práva na obhajobu, ale len porušenie tohto práva „zásadným spôsobom“. Pri posudzovaní, či v danom prípade bolo zásadným spôsobom porušené právo obvineného na obhajobu, sú dôležité konkrétne podmienky prípadu, ktoré je potrebné vyhodnotiť individuálne, ako aj vo vzájomných súvislostiach. Podstatou práva na obhajobu je zabezpečiť obhajovanie práv obvineného tak, aby v konaní boli okrem iného objasnené aj všetky skutočnosti svedčiace v prospech obvineného, a aby sa na ne v konaní a pri rozhodovaní prihliadalo.

Treba tiež zdôrazniť, že trestné konanie treba posudzovať komplexne ako jeden celok a nie je možné z hľadiska zachovania práv obvineného hodnotiť len niektoré parciálne, jednotlivo extrahované úkony resp. postupy a na základe nich konštatovať zásadné porušenie jeho obhajobných práv. Najvyšší súd však z obsahu rozsudku súdu prvého stupňa, ako ani odvolacieho súdu nezistil žiadne skutočnosti svedčiace o tom, že by v priebehu konania na súdoch nižšieho stupňa došlo k porušeniu práva obvineného Z. H. na obhajobu. Naopak, jeho právo na obhajobu bolo v priebehu trestného konania v plnom rozsahu zachované, pričom obvinený mal možnosť zúčastňovať sa pojednávani a uplatňovať svoje práva či už

osobne, alebo prostredníctvom obhajcu, pričom toto svoje právo v priebehu konania aj aktívne využíval.

Vo vzťahu k uvedeným konkrétnym skutočnostiam najvyšší súd v súlade so svojou judikatúrou (R 7/2011, R 116/2014) vo všeobecnosti uvádza, že ak uplatnenie práva na obhajobu spočíva v navrhovaní dôkazov, zodpovedá mu povinnosť súdu zaoberať sa každým dôkazným návrhom a najneskôr pred meritórnym rozhodnutím buď tomuto návrhu vyhovieť alebo ho odmietnuť (§ 272 ods. 3 Trestného poriadku), resp. rozhodnúť, že sa ďalšie dôkazy vykonávať nebudú (§ 274 ods. 1 Trestného poriadku). Tak ako nie je možné úspešne podať dovolanie z dôvodu podľa § 371 ods. 1 písm. c) Trestného poriadku na podklade toho, že sa návrhu na vykonanie dôkazu nevyhovelo, nemožno za porušenie práva na obhajobu v zmysle uvedeného dovolacieho dôvodu považovať ani obsah a rozsah vlastnej úvahy súdov nižšej inštancie o voľbe použitých dôkazných prostriedkov. Ak by záver súdu urobený v zmysle § 2 ods. 12 Trestného poriadku o tom, že určitú skutkovú okolnosť považuje za dokázanú zakladal opodstatnenosť dôvodu dovolania podľa § 371 ods. 1 písm. c) Trestného poriadku, odporovalo by to viazanosti dovolacieho súdu zisteným skutkom v zmysle § 371 ods. 1 písm. i) Trestného poriadku, ktorá vyjadruje zásadu, že účelom dovolacieho konania je posudzovanie právnych otázok, a nie posudzovanie správnosti a úplnosti zistenia skutkového stavu.

V podanom dovolaní ide teda celkom zjavne opäť iba o námietky skutkového charakteru, ktoré sú naviac nepodraditeľné nielen pod dovolací dôvod podľa § 371 ods. 1 písm. c) Trestného poriadku, ale ani pod akýkoľvek iný pre obvineného dostupný dôvod dovolania, nakoľko obsahovo smeruje konkrétne voči rozsahu vykonaného dokazovania, ktoré obvinený hodnotí podľa svojich obhajobných predstáv.

Obvinený porušenie práva na obhajobu vidí v podľa neho arbitrárnom rozhodnutí krajského súdu, ktoré považuje za nedostatočne odôvodnené s tým, že krajský súd si osvojil skutkové zistenia súdu prvého stupňa a neakceptoval odvolacie námietky obvineného, nevyslovil právny názor dávajúci odpovede na námietky smerujúce k naplneniu znakov skutkovej podstaty, nevysvetlil osobitne význam dĺžky súdneho konania ako aj zdravotného stavu obvineného pre uznanie viny a neuloženie trestu. Vo vzťahu k tomuto dôvodu dovolania poukázal tiež na dĺžku trestného konania, ktorú považuje za neprimerane dlhú a tiež na odmietnutie vykonania dôkazov. Ako už bolo konštatované, ani jedna z týchto námietok nenapĺňa rámec dovolacích dôvodov podľa § 371 ods. 1 písm. c) Trestného poriadku.

Podľa § 371 ods. 1 písm. e) Trestného poriadku dovolanie možno podať ak vo veci konal alebo rozhodol orgán činný v trestnom konaní, sudca alebo prísediaci, ktorý mal byť vylúčený z vykonávania úkonov trestného konania.

Vo vzťahu k tomuto dovolaciemu dôvodu obvinený uviedol, že vo veci rozhodoval senát, ktorý mal byť vylúčený z procesu rozhodovania, pretože má kontakt s JUDr. Vladimírom Buchvaldom, ktorý rozhodoval vo veci na prvom stupni.

V tejto súvislosti je potrebné uviesť, že predmetný dovolací dôvod možno úspešne namietať len v tých prípadoch, ak vo vzťahu k orgánu činnému v trestnom konaní existovali dôvody v zmysle § 31 Trestného poriadku a napriek tomu nebolo rozhodnuté o jeho vylúčení v zmysle § 31 Trestného poriadku. V predmetnej veci možno konštatovať, že na súde prvého stupňa konal vo veci sudca JUDr. Ivan Alman a v odvolacom konaní senát v zložení JUDr. Tibor Kubík, JUDr. Karol Kováč a JUDr. Peter Šamko. Z uvedeného jednoznačne vyplýva, že na odvolacom súde nekonal sudca, ktorý by meritórne rozhodoval na súde prvého stupňa a rovnako zo spisu nevyplývali skutočnosti, že vo veci rozhodoval sudca, ktorý mal byť vylúčený z vykonávania úkonov trestného konania, pričom obvineným uvádzané dôvody ani nezakladajú vylúčenie vo veci konajúcich sudcov.

Podľa § 371 ods. 1 písm. g) Trestného poriadku dovolanie možno podať, ak je rozhodnutie založené na dôkazoch, ktoré neboli súdom vykonané zákonným spôsobom. V predmetnej veci síce obvinený tento dovolací dôvod vo vlastnom písomne podanom dovolaní označil, avšak obsahovo doň nespadá žiadna z ním uvádzaných dovolacích námietok.

Dovolací dôvod podľa § 371 ods. 1 písm. g) Trestného poriadku možno úspešne uplatňovať v prípadoch, keď je rozhodnutie súdu založené na dôkazoch, ktoré neboli na hlavnom pojednávaní vykonané zákonným spôsobom. Skutočnosť, že rozhodnutie je založené na dôkazoch vykonaných v rozpore so zákonom musí byť z obsahu spisu zrejmá a porušenie zákona by malo svojou povahou a závažnosťou zodpovedať porušeniu práva na spravodlivý proces podľa čl. 6 Dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd, čomu napokon zodpovedá i samotná povaha dovolania ako mimoriadneho (nie ďalšieho riadneho) opravného prostriedku.

Z uvedeného potom logicky vyplýva záver, že nesprávny procesný postup súdu pri vykonávaní dôkazov môže byť dovolacím dôvodom v zmysle § 371 ods. 1 písm. g) Trestného poriadku len vtedy, ak má, resp. mal negatívny dopad na práva obvineného. Ak sa nepreukázu takéto účinky nesprávneho procesného postupu pri vykonávaní dôkazov, potom nemožno hovoriť o naplnení dovolacieho dôvodu podľa § 371 ods. 1 písm. g) Trestného poriadku, a to aj so zreteľom na to, že k porušeniu práva na spravodlivý proces v zmysle čl. 6 ods. 1, ods. 3 písm. d) Dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd by mohlo dôjsť len vtedy, ak by odsúdenie bolo založené výlučne alebo v rozhodujúcej miere na dôkazoch získaných nezákonným spôsobom, čo sa ale v predmetnej veci nestalo (pozri Mariana Marinescu proti Rumunsku, rozsudok č. 36110/03 z 2. februára 2010, Emen proti Turecku, rozsudok č. 25585/02 z 26. januára 2010, Van Mechelen a ďalší proti Holandsku, Visser proti Holandsku, rozsudok č. 26668/95 zo 14. februára 2002, Al - Khawaja a Tahery proti Spojenému kráľovstvu, rozsudok č. 26766/2005 a č. 22228/06 z 15. decembra 2011 a ďalšie).

V rámci dovolaní iniciovaného prieskumu odôvodneného dovolacím dôvodom podľa § 371 ods. 1 písm. g) Trestného poriadku môže teda najvyšší súd preskúmať len to (ak dovolanie nepodal minister spravodlivosti Slovenskej republiky podľa § 371 ods. 3 Trestného poriadku), či jediný usvedčujúci dôkaz alebo viaceré rozhodujúce usvedčujúce dôkazy boli vykonané zákonným spôsobom. Ak dospeje k záveru o zákonnosti vykonaného dokazovania, najvyšší súd nemôže spochybňovať skutkové zistenia, prehodnocovať vykonané dôkazy a ich hodnotenie vykonané súdmi nižších stupňov. Spôsob hodnotenia dôkazov vykonaných zákonným spôsobom súdmi nižších stupňov nemôže najvyšší súd v rámci dovolacieho konania prehodnocovať ani spochybňovať, pretože by tak neprípustným spôsobom zasahoval do výlučnej kompetencie týchto súdov bez právneho podkladu a napokon i v rozpore so samotnou podstatou dovolacieho konania. Ako už najvyšší súd skonštatoval vyššie, dovolanie nemôže nahrádzať riadne opravné prostriedky a jeho podanie nie je prípustné v rovnako širokom rozsahu, aký je charakteristický pre riadne opravné prostriedky. Dovolanie a rozhodnutie o ňom znamená prelom do právoplatných rozhodnutí, a preto spravidla narušuje stabilitu konečného a vykonateľného rozhodnutia súdu. Z toho dôvodu možno dovolanie aplikovať iba v prípadoch, ak je to odôvodnené závažnosťou pochybenia napadnutého rozhodnutia súdu alebo jemu predchádzajúceho procesného postupu pri vykonávaní dôkazov.

Z tohto dôvodu možno konštatovať, že ani dovolací dôvod podľa § 371 ods. 1 písm. g) Trestného poriadku v predmetnej veci naplnený nebol. Ak obvinený vo vzťahu k uvedenému dovolaciemu dôvodu namieta motív výpovede svedkov a hodnotenie dôkazov, tieto skutočnosti nenapĺňajú uvedený dôvod dovolania.

Podľa § 371 ods. 1 písm. i) Trestného poriadku dovolanie možno podať, ak je rozhodnutie založené na nesprávnom právnom posúdení zisteného skutku alebo na nesprávnom použití iného hmotnoprávneho ustanovenia; správnosť a úplnosť zisteného skutku však dovolací súd nemôže skúmať a meniť.

V rámci dovolacieho konania teda nie je prípustné preskúmať správnosť a úplnosť zisteného skutku (veta za bodkočiarkou § 371 ods. 1 písm. i) Trestného poriadku), ak dovolanie nepodal minister spravodlivosti (§ 371 ods. 3 Trestného poriadku). Skutkový stav môže najvyšší súd totiž hodnotiť len z toho hľadiska, či skutok alebo iné okolnosti skutkovej povahy boli správne právne posúdené, to znamená, či boli právne kvalifikované v súlade s príslušnými ustanoveniami hmotného práva. Preto nemožno preverovať úplnosť vykonaného dokazovania a správnosť hodnotenia jednotlivých dôkazov, nakoľko toto sú otázky upravené normami procesného práva, nie hmotným právom. Uvedený záver

zodpovedá skutočnosti, že dovolanie je mimoriadnym opravným prostriedkom a rozhoduje o ňom najvyšší súd už v tretej inštancii, kde nemožno znovu vytvárať, či meniť skutkové zistenia. S ohľadom na to nemôže najvyšší súd spochybňovať skutkové zistenia, prehodnocovať vykonané dôkazy a ich hodnotenie vykonané súdmi nižších stupňov.

V rámci tohto dovolacieho dôvodu je potrebné zdôrazniť, že pri posudzovaní oprávnenosti tvrdenia o jeho existencii je dovolací súd vždy viazaný konečným skutkovým zistením (skutkovými závermi), ktoré vo veci urobili súdy prvého a druhého stupňa, teda dôvodom dovolania nemôžu byť nesprávne skutkové zistenia, čo je zrejmé z dikcie § 371 ods. 1 písm. i) Trestného poriadku, veta za bodkočiarkou. Dovolací súd nemôže skutok ustálený súdmi prvého a druhého stupňa ani meniť ani dopĺňať (to neplatí len pre posúdenie dôvodnosti dovolania ministra spravodlivosti podané podľa § 371 ods. 3 Trestného poriadku.). Vo vzťahu ku skutkovému stavu zistenému súdmi nižších stupňov môžu obvinení v dovolaní uplatňovať len námietky právneho - hmotného charakteru, nikdy nie námietky skutkové. Za skutkové sa pritom považujú tie námietky, ktoré smerujú proti skutkovým zisteniam súdov, proti rozsahu vykonaného dokazovania, prípadne proti hodnoteniu dôkazov súdmi nižších stupňov - ich posudzovanie je dominanciou konania odvolacieho súdu. Ťažisko dokazovania je v konaní pred súdom prvého stupňa a jeho skutkové závery môže dopĺňovať alebo korigovať len odvolací súd. Správnosť a úplnosť skutkových zistení dovolací súd nemôže posudzovať, pretože nie je oprávnený prehodnocovať vykonané dôkazy (ak dovolanie nepodal minister spravodlivosti) bez toho, aby ich mohol v konaní o dovolaní sám vykonávať. Námietka nesprávnosti skutkových zistení, námietka proti spôsobu a rozsahu vykonaného dokazovania, prípadne nesúhlas s tým, ako súd hodnotil vykonané dôkazy, nemôže zakladať žiadny z dovolacích dôvodov podľa § 371 ods. 1 Trestného poriadku.

Odhliadnuc od toho, že dovolací súd je viazaný vecnými námietkami a nie ich právnou subsumpciou, z obsahu podaného dovolania je zrejmé, že obvinený vôbec nerozlišuje skutkové námietky od tých právnych (ktoré jedine by bolo možné považovať za relevantné, a teda bolo by potrebné sa nimi zo strany konajúceho dovolacieho súdu zaoberať). Obvinený vyjadrením nesúhlasu s hodnotením vykonaného dokazovania v rámci rozhodnutí súdu prvého stupňa a odvolacieho súdu v otázke ustálenia tých skutkových okolností, ktoré sú vyjadrením jeho konania ustáleného v skutkovej vete v podstate napáda spôsob hodnotenia vykonaných dôkazov a tieto zároveň sám hodnotí zo svojho uhla pohľadu, opakujúc argumentáciu prakticky obsahovo totožnú s námietkami, ktoré predniesol v konaní pred odvolacím súdom. Tvrdenia obvineného v kontexte ním koncipovaného obsahu podaného dovolania sú totiž vo svojej podstate akousi všeobecnou reinterpretáciou už vykonaného dokazovania, ktorého výsledky obvinený subjektívne reflektuje vo svoj prospech v snahe dospieť k záveru, že skutok nie je trestným činom. Nemožno pritom súhlasiť s dovolateľom, že súdy neodôvodnili svoje rozhodnutie vo vzťahu ku skutkovým zisteniam a naplneniu zákonných znakov trestného činu, nakoľko ako súd prvého tak aj súd druhého stupňa sa s uvedenými skutočnosťami náležite vysporiadali.

Podľa § 371 ods. 1 písm. k) Trestného poriadku dovolanie možno podať, ak sa proti obvinenému viedlo trestné stíhanie, hoci bolo neprípustné.

Naplnenie tohto dovolacieho dôvodu obvinený odôvodnil tým, že trestné stíhanie sa začalo pre úplne iný skutok, než pre aký po uplynutí štyroch rokov došlo k vzneseniu obvinenia, o ktorom sa viedlo vyšetrovanie až do podania obžaloby, v ktorej sa popisuje iný skutok, pričom obvinený opätovne poukázal na závery znaleckého dokazovania, podľa ktorého v čase spáchania skutku z psychiatrického hľadiska nie je zodpovedný s poukazom na § 23 Trestného zákona.

Dovolací súd nezistil naplnenie uvedeného dovolacieho dôvodu, nakoľko - ak došlo k zmene skutku, k tomuto došlo pri zachovaní jeho totožnosti. Z tohto dôvodu nemožno konštatovať, že by v predmetnej veci došlo k porušeniu zásad trestného konania a tým nemohlo dôjsť ani k naplneniu dovolacieho dôvodu podľa § 371 ods. 1 písm. k) Trestného poriadku a nebol ani zistený dôvod neprípustnosti trestného stíhania (§ 9 Trestného poriadku).

Vzhľadom na uvedené skutočnosti Najvyšší súd Slovenskej republiky dospel k záveru, že v predmetnej veci nie sú splnené dôvody dovolania predpokladané ustanoveniami § 371 ods. 1 písm. c), písm. e),

písm. g), písm. i), písm. k) Trestného poriadku a z tohto dôvodu dovolanie obvineného Ondreja Riečana na neverejnom zasadnutí podľa § 382 písm. c) Trestného poriadku odmietol.

Poučenie:

Proti tomuto uzneseniu nie je prípustný opravný prostriedok.